

Катерина Білокур

Наталія Поклад

Миколі Кагарлицькому

Тлусте сонце, низькорослий день –
І пекучі доторки спокути...
Як не зможеш слухати людей,
Слухай землю – в ній багато чути.
Слухай стогін, слухай зойк і сміх –
Ой, надбалось за віки-дороги;
Слухай пісню – ту, що для усіх,
І оту, ледь чутну, – для одного.
Не зі слів – з мелодії збагни,
ЩО тобі судилося спізнати...
Квіти – донечки мої й сини, –
Буду вас правдиво малювати.
Буду вас горнути в ніч лиху
До душі, що ласки не зазнала;
А сльоза на битому шляху
Скаже, що вона не марне впала.
Люди зайняту усі, у них діла, –
Як і підступлю з тим малюванням?
Та й мені ж не слави, не визнання –
Дрібку ради й крихточку тепла.
Деся театри є й музеї є,
І фабричні пензлі, і достаток...
А в моїй куфайці стліла вата,
Й жити... часом сили не стає.
Тихі очі квітів, шепіт верб –
От і вся надієчка-підмога...
І який це вік у нас тепер?
І чого чекати ще від нього?!
1990 рік